

Debat ciutadà ▶ L'opinió

Pàgines 2 a 4 <<<

a favor

Otger Amatller

PSICÒLEG. FUNDACIÓ SALUT I COMUNITAT.

O ells, o nosaltres

Debat encès a la ràdio davant la regulació del cànnabis al Uruguai o als Estats Units. A la terrassa d'un bar qualsevol, un noi s'està enrotllant un porro i les dues senyores que prenen un tallat a la taula del costat se'l miren amb cara de desaprovació. A uns quants metres del bar, a la mateixa vorera del carrer, un petit local sense rètol ni cap tipus d'element identificatiu dissimula el que realment és, un club cannàbic, i continuant carrer avall, una *growshop* promou sense cap mena de tabú tota classe de complements per al cultiu de la marihuana.

El consum de cànnabis ha esdevingut quelcom habitual i molt visible en molts entorns de la nostra societat i no sembla que estigui perdent protagonisme sinó tot el contrari. Els Clubs Socials de Cànnabis han estat el detonant que molts polítics i administracions volien evitar i pocs, i ben vinguts siguin, han donat una resposta tot i que tímida a aquesta situació. El debat sobre la regularització del cànnabis ha crescut exponencialment, s'ha fet gran, i sembla que no marxarà fins que no obtingui algun tipus de resposta diferent de la rebuda anteriorment, aquesta vegada la derrota no sembla tan clara.

La prohibició fracassa

La resposta rebuda sempre ha sigut la mateixa: la prohibició. Però aquesta resposta ja no acontenta ni els mateixos que la van crear. I és natural, ja que els objectius que s'havien marcat no sols no s'han aconseguit, sinó que la situació ha anat empitjorant. La prohibició no ha fet disminuir ni el nombre de consumidors, ni el mercat negre i les seves màfies, ans el contrari, les conseqüències negatives d'aquesta prohibició són cada vegada més visibles i reconegudes internacionalment. Entre totes aquestes conseqüències trobaríem el gran poder que les màfies han aconseguit tenir, la discriminació dels consumidors, la despesa de grans quantitats de diner públic per a repressió i control, la corrupció, la delinqüència o l'adulteració de les drogues amb els riscos

que això suposa per als consumidors.

La lògica ens diu que davant una problemàtica, si hem utilitzat una estratègia durant dècades i no ens ha funcionat, ens caldrà cercar noves respostes per tal que els resultats siguin millors. I això és precisament el que diferents països com l'Uruguai estan intentant. És cert que cal valentia política per assumir el control de la situació i també és cert que aquestes noves polítiques no estan absents de riscos, però continuar per un camí del qual s'ha demostrat la ineficàcia també té les seves responsabilitats.

Més del 70% dels diners que s'inverteixen en el fenomen de les drogues van destinats a repressió i control, sols

La regulació del cultiu, venda i consum de cànnabis trauria a les màfies el control de la droga

la resta van a tractament, prevenció i atenció social. Sense entrar en si seria desitjable o no, ¿realment podem eliminar les drogues del món? Llavors, cal donar un tomb a les prioritats i preparar-nos per conviure amb elles, amb els riscos que, com el cànnabis, suposen per a la salut.

Compte. Regularització no significa liberalització, sinó assumir la responsabilitat de controlar la situació. Una situació que ara està (des)controlada per les màfies i en què l'administració té la responsabilitat i ha de ser capaç de prendre aquest control. Aquest fet hauria de permetre definir i controlar qui, com i què consumir, cultivar o vendre. ¿És una ingenuïtat voler controlar la futura indústria del cànnabis, com la del tabac o la de l'alcohol? Difícil segur, però ni de bon tros impossible, sempre serà molt pitjor deixar en mans de màfies els milions de consumidors de cànnabis actuals. L'elecció és sobre la taula, o ells o nosaltres. ≡

en contra

Francisco Pascual

METGE. VICEPRESIDENT PRIMER DE SOCIDROGALCOHOL.

«Passa-me'l, tio»

No sé si és moda o casualitat, però durant els últims quatre anys vénen a la meua consulta persones molt joves buscant ajuda per deixar de consumir cànnabis, cada vegada en un nombre més elevat i d'edats més primerenques. Però també, durant aquest últim any, algunes d'aquestes persones ja superen els 40 i fins i tot els 50 anys.

«Jo fumo des de sempre, des de molt jove. M'he plantejat deixar-ho en diverses ocasions i la veritat és que en redueixo el consum, i fins i tot arribo a tallar-ho del tot, però al cap de tres o quatre dies necessito tornar a fumar, ja que si no no puc dormir i fins i tot em poso molt irritable. Jo crec que tinc una dependència», em comenten.

La meua inquietud professional es desborda en aquest moment i pregunto sobre els consums; alguns em diuen que ells només consumeixen maria, cada vegada en més quantitat, que això de la xocola-

ta quan eren més joves. I els de menor edat (des dels 12 anys) em diuen que sempre han fumant herba, que en ocasions la compren, però molts d'ells tenen les seves pròpies plantes. Plantes de cultiu ràpid, manipulades genèticament i amb concentracions cada vegada més elevades de THC. «Pica cada vegada més fort», m'expliquen.

Per mi sempre ha sigut una substància de difícil classificació pels seus efectes diferents segons la persona. Últimament, alguns, no sense un cert temor, són contundents: «Doctor, això ho he de deixar, ajudi'm».

Els policonsumidors abandonen tota mena de consum, però pel que fa al cànnabis em supliquen: «Els dos porros de

la nit no me'ls tregui, no sabria relaxar-me, descansar. Només són aquests els que necessito». Efectivament, el cànnabis és una droga que provoca dependència.

Després ho valoro i observo: el cànnabis no ha proporcionat res que pugem definir com a positiu a ningú. De fet, els que consumeixen per no pensar l'únic que aconseguen és patir un quadro amotivacional (els prometo que existeix). D'altres han acabat amb quadros psicòtics, basats en la pròpia càrrega genètica o en la seva predisposició personal, però si no haguessin consumit porros potser no estarien tan *penjats*, si em permeten l'expressió que ells mateixos utilitzen.

Patologies socials

I tal com ho entenem els professionals que treballem en addiccions, les dependències de substàncies no són patologies exclusivament mèdiques o psiquiàtriques. Tenen el seu component social i psicològic. Hi indaguem i ens trobem amb el fracàs escolar, les males relacions familiars, els canvis de conducta, la irritabilitat manifesta, la falta d'actitud dialogant, i molt més, segons vas avançant en el coneixement d'aquesta persona que ens demana ajuda.

És clar, no tots aquells que consumeixen porros tindran aquestes conseqüències, però si volen que els digui la veritat, desconec qui no les tindrà, sabent que les possibilitats de tenir problemes són molt altes. I per això, només per això, no podem estar a favor del consum d'aquesta mena de substàncies.

No crec que el paper d'una societat científica com és Socidrogalcohol sigui posicionar-se sobre temes de caràcter legislatiu o de regulació de consums. El nostre paper com a professionals és, a més d'atendre els nostres pacients i procurar-los la millor recuperació possible, advertir la societat del risc de certs consums. Aquesta és la nostra funció. La decisió és de cadascú individualment, però per decidir s'ha d'estar ben informat, i el que els he relatat és la realitat del nostre dia a dia a les nostres consultes.

Dit això, que cadascú faci el que cregui més oportú. ≡

JORDI COTRINA

Consumidors de cànnabis al club La Maca, a Barcelona.